

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лук'янченка Володимира Веніаміновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 424 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
18 березня 2020 року
№ 63-2(І)/2020

Справа № 3-44/2020(80/20)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого,
Кривенка Віктора Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лук'янченка Володимира Веніаміновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 424 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Лук'янченко В.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не

відповідають частині другій статті 55, статтям 62, 64 Конституції України (є неконституційними), положення частини четвертої статті 424 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), за якими ухвала слідчого судді після її перегляду в апеляційному порядку, а також ухвала суду апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги на таку ухвалу оскарженню в касаційному порядку не підлягають.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Лук'янченко В.В. звернувся до слідчого судді Печерського районного суду міста Києва зі скаргою, в якій просив зобов'язати уповноваженого прокурора Генеральної прокуратури України прийняти процесуальне рішення за результатами розгляду його заяви про зміну підслідності у кримінальному провадженні.

Ухвалою слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 21 березня 2019 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного суду від 19 грудня 2019 року, у відкритті провадження Лук'янченку В.В. відмовлено, оскільки предмет скарги не відповідав вимогам статті 303 Кодексу, якою встановлений вичерпний перелік рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора, які можуть бути оскаржені під час досудового розслідування.

Не погодившись із судовими рішеннями, Лук'янченко В.В. оскаржив їх до Верховного Суду.

Ухвалою Верховного Суду у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду від 20 січня 2020 року Лук'янченку В.В. відмовлено у відкритті касаційного провадження за його касаційною скаргою на зазначені судові рішення як такі, що згідно з частиною четвертою статті 424 Кодексу оскарженню в касаційному порядку не підлягають.

Автор клопотання стверджує, що оспорювані положення Кодексу суперечать положенням частини другої статті 55, статей 62, 64 Конституції України, оскільки унеможливають „касаційну перевірку в оскарженні бездіяльності Генерального прокурора України або його заступника у вирішенні спору про підслідність“. Свою позицію Лук'янченко В.В. пояснює тим, що порушення підслідності у кримінальному провадженні матиме наслідком неприйняття зазначеного кримінального провадження до розгляду

судом або закриття ним провадження, що „не призведе до вироку за новим розслідуванням через сплив пресічного строку“.

На думку автора клопотання, застосування судами оспорюваних положень Кодексу призвело до порушення його прав, передбачених частиною другою статті 55, статтями 62, 64 Конституції України.

На підтвердження своєї позиції Лук'янченко В.В. посилається на норми Конституції України, Кодексу, Цивільного кодексу України та на судові рішення у своїй справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України (пункт 5 частини другої статті 55), обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77), Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Зі змісту наведеного випливає, що конституційна скарга насамперед є засобом захисту конституційних прав і свобод людини, порушених унаслідок застосування закону України, який суперечить Конституції України. Тобто обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) вважаються аргументи суб'єкта права на конституційну

скаргу про те, що оспорюваний закон чи його окремі положення суперечать нормам розділу II „Права, свободи та обов’язки людини і громадянина“ Конституції України. Така суперечність може проявлятися у випадках, коли закон встановлює обмеження змісту чи обсягу конституційних прав і свобод або унеможлиблює їх реалізацію.

Обґрунтовуючи позицію щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу, суб’єкт права на конституційну скаргу зазначає, що вони суперечать положенням частини другої статті 55 Конституції України, оскільки унеможлиблюють „касаційну перевірку в оскарженні бездіяльності Генерального прокурора України або його заступника у вирішенні спору про підслідність“. Проте наведена автором клопотання аргументація зводиться до того, що встановлена оспорюваними положеннями Кодексу заборона перевірки судом касаційної інстанції під час досудового розслідування правильності обрання підслідності кримінального провадження унеможливить постановлення обвинувального вироку. При цьому ані положень законодавства, ані судової практики, які вказували б на можливість настання таких юридичних наслідків, Лук’янченко В.В. не навів.

Крім того, пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України передбачено, що касаційне оскарження судового рішення відбувається лише у визначених законом випадках.

Щодо тверджень автора клопотання про невідповідність положень частини четвертої статті 424 Кодексу положенням статей 62, 64 Конституції України, то жодної аргументації стосовно цього конституційна скарга не містить. У клопотанні не вказано конкретних положень частин цих статей Конституції України, яким суперечать оспорювані положення Кодексу.

У конституційній скарзі також не зазначено про те, що застосування положень частини четвертої статті 424 Кодексу призвело до порушення конституційних прав і свобод, гарантованих розділом II „Права, свободи та обов’язки людини і громадянина“ Конституції України.

Отже, наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лук'янченка Володимира Веніаміновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 424 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**